

Székelyudvarhely és Székelykeresztúr között ingázik kétnaponta, hétvégén hol Krajován, hol Budapesten oktat. Napközben sízó, teniszező gyerekek személyi edzője, kicsiknek és nagyoknak tanít aikidót, iaidot, jodot, és egy vadonatúj fitnessformát.

Birkózott, karatézott, sőt még tetőt is szigetelt. Jelenleg még jól elesni is megtanít, és persze felállni. Nem akar mást, csak jobb embernek lenni. Ő **Nagy Sándor**. Vele beszélgettünk.

Mindenki másképp kezd el sportolni. Te minek, vagy kinek a hatására kezdtél el?

Gyerekként nagyon szerettem enni. Igazából most is szeretek enni, de gyerekként még többet ettem. **Nagyon duci voltam, és a szüleim úgy gondolták, ezt azzal fogják kompenzálni, hogy beadnak sportiskolába.**

Az első osztályt – akkor még létezett Keresztúron sportiskola – már ott kezdtem, egészen negyedikig jártam oda, aztán megszűnt. Emlékszem, még vizsgázni kellett első osztályba. Ojnalabda-dobás, gurítás, ugrás, különböző ügyességi játékok voltak.

Minden héten volt öt tornaóránk, délután kötelező foglalkozások mint atlétika, szertorna, labdajátékok.

Negyedik osztály után mi történt?

Akkor már a sport egy kicsit az életem részévé vált. Ahol laktunk, volt egy gyümölcsös, amit azóta felszámoltak, és tömbházakat építettek a helyére. Ott fociztunk minden délután. Szeptember-októberi időszakban a szemben levő gyerekotthon termében, ami most a Zeyk Domokos iskola, voltak a szabadfogású, birkózóedzések gyerekeknek.

Az akkori birkózóedző, a székelyudvarhelyi Téglás Ernő, átjött a grundra és azt mondta: „Fiúk, ha van kedvetek megnézni egy edzést, szívesen látlak.” Megnéztük, és én mentem. Akkor voltam 10 éves. 16 éves koromig birkóztam, akkor megszűnt, mert nem volt sem jelentkező, sem edző.

Mi következett?

Két év tájfutás. Az egyik barátom, aki azelőtt velem együtt birkózott, most együtt aikidózunk, elcsalt, hogy menjünk szaladni. A birkózásnak része volt korábban is, hogy az állóképességet szaladással értük el.

Ő egyébként benne volt a keresztúri öntöde tájfutócsapatában. A fociban igazából nem ügyeskedtem, más mozgási lehetőség nem lévén, elkezdtem szaladni. Nagyon szerettem a terepfutást.

Meddig futottál?

Amikor 18 éves voltam, jött a forradalom, és szabadabbá vált még a karate gyakorlás is. 1990. január 7-én mentem el az első karate edzésre Fazakas Pistihez Székelykeresztúron.

Miért karate?

Mert más mozgás nem volt, és a harcművészeteknek is más volt az értéke. Egyrészt azelőtt tiltott volt ezt gyakorolni, ezért vonzott. Másrészt a '89 utáni életet betöltötte egy különös légkör: szabadabbak lettünk. Szabadott edzésre járni, beszélgetni, filmet nézni. Egy csomó mindent szabadott.

A harcművészetnek megvolt ez a fajta misztikus töltete: **gyakorlásával emberfeletti erőre, mutatványokra lehattál képes**

Láttunk olyan filmeket, ahol eltörik a deszkát, téglát. Fiatalként az embert nagyon vonzza ez a fajta erőbirtoklás.

Meddig karatéztál?

Egészen 1995-ig. Kiesett egy év a katonaság miatt, amikor meg hazajöttem a katonaságtól, a karate is változott. Már ott is megjelent a versenyszellem. Versenyeket kezdtek szervezni országos szinten, nemzetközi szinten.

Változott a versenyszabályzat, ami addig no kontakt volt, abból szemi kontakt lett, vagy az egy találattalig menő versenyekből három találattalig menő versenyek lettek. Ami sokkal több durvaságot, sérülést hozott. Másrészt felszerelést kellett venni, fogvédőt, fejkvédőt. Elkezdődött a populárisabb karate.

Nem azt mondom, hogy a verseny rossz, vagy nem kell, de azt merem állítani, hogy **egy idő után, amikor csak a versenyre koncentrálsz, a dolgoknak a másik mondanivalója**

háttérbe szorul

. Engem mindig is vonzott a harcművészetekben, hogy nem csak a versenyekre korlátozódnak, hanem van mögöttük valami.

Szerintem **a harcművészetek ennél gazdagabbak**, sokkal többet ki lehet hozni belőlük, mint hogy versenyről versenyre készüljünk. Gyerekeknél jó, ha megtanulnak nyerni, veszíteni, mert ez motiválja őket, de nem azért kellene abbahagyni, mert túl sok sérülést szerzett valaki, vagy kiöregedett, hanem mert elért egy olyan szintet, hogy el tudja mondani, most szeretnék a többi részével foglalkozni.

Ezért szakítottál a karatéval?

Egyrészt, mert volt egy sérülésem. Másrészt, mert nem tetszett az irány, amerre mozdult a karate.

Már 22-23 éves voltam, és tudtam, hogy nem nagyon lehet, főleg sérüléssel bajlódva, nagy eredményeket elérni. Volt egy térsérülésem, ami miatt nem tudtam edzeni egy hónapig, majd beláttam, hogy ez bármikor bekövetkezhet.

Ha erre halad a dolog, akkor ezt nem szeretném. **A harcművészettel együtt szeretnék megöregedni. Ezt csinálni életem végéig.**

Szerencsére, ezen a vidéken azok a csapatok, akiket én ismerek, már nem járnak annyit versenyre, hanem megtaláltak egy másik vonalat, ami egy japán vonal, és a gyakorlás, az önmagunkon való munka a lényeg.

A karate után én Magyarországon találtam meg az aikidót.

Mi vitt Magyarországra?

1989. után a határok is felszabadultak. Emlékszem 24 órát utaztunk a régi Ikarusz autóbuszokkal Budapestig, de akkor is vonzott, hogy ott esetleg jobb lehet.

Itthon dolgoztam, és amikor hazajöttek kint dolgozó barátaim, hoztak farmert, BritshNight cipőt. Mondták, hogy így meg úgy lehet keresni. Egyszer csak azt mondtam magamnak, ha ez tényleg így van, akkor miért ne próbálnám ki? Munka miatt mentem Magyarországra. Hol máshol, hát az építőiparban volt munka.

Eleinte kőművesként dolgoztam, aztán a Moszkva téren találkoztam egy tetőszigetelő brigáddal, és **tetőszigetelő lettem.**

A XIII. kerületben volt az albérletünk, és egy esős vasárnap, amikor nem tudtunk tetőt szigetelni, akkor egy terem előtt sétáltam el, ahol pont aikidó edzést tartottak.

A harcművész, aki önmagával versenyez

2013. november 15. péntek, 12:34

